

Tuyển tập Hoa Song Đường 01
- viết về Cha Mẹ -
Thơ Mặc Giang
(thnhattan@yahoo.com.au)

- 01. Mẹ Việt Nam muôn đời*
- 02. Phương xa mắt Mẹ*
- 03. Tình Mẹ muôn đời*
- 04. Nhắc những em tôi*
- 05. Tình Cha muôn thuở !*
- 06. Mai tôi về*
- 07. Nếu một mai có về thăm Quê Mẹ*
- 08. Tình thương của Mẹ đong đầy*
- 09. Tình Cha còn đó đẹp thay !*
- 10. Đôi vành khô ứ đọng !*

Mẹ Việt Nam, Muôn Đời

Mẹ Việt Nam
Năm ngàn năm tổ quốc oai hùng
Năm ngàn năm lịch sử huy hoàng
Đề muôn đời là núi là sông
Mẹ Việt Nam
Năm ngàn năm từ thuở Vua Hùng
Năm ngàn năm dòng giống Tiên Rồng
Đề muôn đời là nước là non
Mẹ Việt Nam
Năm ngàn năm từ thuở khơi dòng
Năm ngàn năm tay bế tay bồng
Đề muôn đời là cháu là con
Mẹ Việt Nam máu đỏ da vàng
Mẹ Việt Nam sau trước một lòng
Và muôn đời gìn giữ sắc son
Mẹ Việt Nam mái tóc buông dài
Như chiều dài tổ quốc quê hương
Mẹ Việt Nam ánh mắt sâu mờ
Như bến bờ muôn vạn tình thương
Mẹ Việt Nam chân cứng tay mềm
Như dịu dàng muôn sắc thiên hương
Cao tiếng nói Việt Nam
Cho quê hương còn sống
Cao tiếng hát Việt Nam
Cho quê hương rạng ngời
Cao tiếng nói Việt Nam
Cho quê hương bừng sáng

Cao tiếng hát Việt Nam
Cho quê hương muôn đời
Mẹ Việt Nam
Mẹ Việt Nam
Muôn đời.

Tháng 03 – 2004
Mặc Giang

Phương xa Mất Mẹ

Ngày xưa tôi đi, Mẹ tôi gọi
Nhớ trở về thăm mái nhà nhỏ nhỏ
Tôi ra đi, mẹ tôi còn ở đó
Chốn trời quê, sương gió, nắng mưa nhiều
Mất mẹ mờ, ôm hy vọng nâng niu
Tôi gìn giữ những gì chiu chắc được
Lối ngõ đầu thôn
Nhớ sau nhớ trước
Ngưỡng cửa chờ mong
Ngừng bước tâm tư
Mẹ ngược nhìn trông
Con đó, phải không chừ !
Thưa mẹ không đâu
Ngày về thăm chưa đến !
Mẹ tôi buồn, tuổi mẹ già như đèn khô, cạn nến
Bóng chiều hôm, lỗ mây trời vụt tắt thì sao
Đã mười năm, hai mươi năm, biết đến khi nào
Tôi quặn thắt, ôm nỗi sầu cô đọng
Những tưởng, mây kéo bông bênh, trăng sao lỏng lẻo
Bóng thời gian chưa đến độ bề bàng
Nhưng nào ngờ dòng sinh tử băng ngang
Tôi lặng nhìn mẹ, qua tang gia buốt giá
Dòng đời nghiệt ngã
Mấy nẻo phân ly
Mẹ già từ tôi
Mẹ đã ra đi
Tôi vĩnh viễn ôm nỗi lòng rêu phủ
Mẹ đã về với giấc nghìn thu yên ngủ
Nhưng những đêm nhớ mẹ, tôi không một giấc ngủ yên
Bóng mẹ hiện vạn thuở cũng không quên
Đeo tôi mãi, đến cuối đời ân hận
Mỗi khi buồn nhớ mẹ
Lòng thôn thức trào dâng
Vành mi khô ngấn lệ

Nhỏ hai giọt lăn tròn
Đêm sâu dù có mỗi mòn
Có sâu hơn nỗi người con phương trời
Đưa hồn về chốn chơi vơi
Tìm hình bóng mẹ, ngỏ lời ní non
Mẹ ơi, trái đất đâu tròn
Nhưng con tìm mẹ, có còn gì không
Lạnh lùng nghe tiếng đêm đông
Xa xôi nghe tiếng mênh mông vô bờ
Lung linh nén ngọc hương thờ
Nhưng hình bóng mẹ mịt mờ ngàn xa
Giật mình tỉnh mộng đêm qua
Sờ trên gối mộng gối đã đắm sương
Nghe lòng nát cõi tình thương
Rụng rơi giọt lệ đêm trường ai hay !!!

*Tặng cho những ai ở xa mắt Mẹ.
Tháng 7 - 2004
Mặc Giang*

Tình Mẹ Muôn Đời

Biết bao nhiêu bài hát, hát ca về mẹ
Biết bao nhiêu bài ca, ca về mẹ tuyệt vời
Và biết bao nhiêu sách vở trong đời
Nói về mẹ, tình thiêng liêng cao quý
Sách vở ấy dẫu đầy đầy như núi
Lời ca kia dẫu lai láng như sông
Tình ca kia dẫu rào rạt biển Đông
Nhưng cũng không diễn tả hết được, tình ca của mẹ !
Dù có lớn bao nhiêu, đối diện mẹ, con vẫn còn nhỏ bé
Dù có làm ông gì, đối diện mẹ,
con cũng mong hai tiếng thương yêu
Dù có làm bà gì, đối diện mẹ,
con cũng mong được nuông chiều
Hình ảnh mẹ dịu kỳ hơn trời cao biển rộng
Tấm lòng mẹ, hơn đất trời lồng lộng
Che chở cho con trước mọi sóng gió cuộc đời
Tha thứ cho con trước mọi tội tã trùng khơi
Còn có mẹ là con còn tất cả
Cuộc sống phong trần, dù có ngàn lần vấp ngã
Biển đục trần gian, dù có vạn lúc nguy nan
Chỉ cần về bên mẹ, là con được bình an
Khi nghe mẹ hỏi, con, con của tôi sao đó !!!
Những đứa con xa, mẹ chờ trông vò vố
Những đứa con gần, mẹ sớm tối chiều hôm

Bao cuộc biên dâu, sông cạn đá mòn
Nhưng tình thương của mẹ vẫn ngàn đời che chở
Con chưa kịp thưa, mẹ đã vỗ về hỏi con cho rõ
Con đó hả con, con có sao không
Nhớ giữ gìn sức khỏe nghe hông
Nếu con có bề gì, mẹ làm sao sống được !!!
Mỗi khi vui,
con chưa kịp cười, mẹ đã cười trước
Mỗi khi đau,
con chưa dám khóc, nước mắt mẹ đã chảy rồi
Mẹ là nhất trong đời, không có gì thay bậc đổi ngôi
Mẹ là cả bầu trời thương yêu dịu ngọt
Trăng khuyết canh tàn, nhìn những vì sao chót vót
Tôi viết cho ai, còn có mẹ trong đời
Tôi viết cho ai, không còn mẹ như tôi
Hãy biết sống trọn vẹn khi trong đời còn mẹ
Và hãy cùng tôi, nghe từng giọt lệ đơn côi !!!

*Tặng cho những ai còn Mẹ và những ai mất Mẹ.
Tháng 7 - 2004
Mặc Giang*

Nhắc Những Em Tôi

Mẹ là một con người,
nhưng là một con người không ai thay thế
Mẹ là một con người,
nhưng nhờ mẹ mới có em
Mẹ ấp ủ em giấc ngủ hằng đêm
Mẹ đã nâng niu, từ ngày em có mặt
Chín tháng mười ngày, lòng mẹ đau quặn thắt
Ngày em ra đời, mẹ như đứt ruột đứt gan
Thân mẹ ra sao, mẹ cũng chẳng màng
Mẹ quay nhìn em, thử em có bình yên không đã !!!
Tay bế tay bông ba năm ròng rã
Bú, mớm, nuôi em, vất vả trăm phần
Lo cho em khôn lớn, mẹ cực khổ bội lần
Vì hy sinh cho em, mẹ đã chật chùng gian khó
Một sương hai nắng, dầm mưa dãi gió
Vất vả một đời, tần tảo nuôi em
Cơm canh dưa muối, đày đọa thân còm
Miễn sao cho em được no cơm ấm áo
Em lớn lên một chút, mẹ dày thêm áo nã
Em trưởng thành bao nhiêu, mẹ tàn tạ ứa già
Mắt yếu, lưng còng, mòn thịt, mòn da
Để cho em thành người, như người ta trong xã hội

Đức hy sinh của mẹ như trời cao dọi vợi
Tình thương yêu của mẹ như biển cả thâm sâu
Vũ trụ mênh mông, bao nhiêu cõi nhiệm mầu
Có một cõi thiêng liêng, em xin dành cho mẹ
Tôi xin nhắc em, đôi lời em nhé !
Mẹ đã gian truân, đau khổ nhiều rồi
Mẹ đã vì em, tóc bạc da môi
Nếu em thương mẹ,
thì đừng để một ngày mai, quá chậm !!!
Em đừng để tóc mẹ bạc thêm trên đầu đã trắng !
Thân mẹ yếu già,
em đừng để mẹ thêm những vết nhăn !
Mắt mẹ đã khô,
đừng để mẹ khóc nữa vì em !
Em thăm hỏi mẹ,
có khỏe không, mỗi khi đâu đó !
Em ơi ! Em hãy nói một câu, một câu nho nhỏ :
Mẹ ơi ! Mẹ có biết rằng, con thương mẹ lắm không ?
Cõi trần gian, diễm phúc cho em, còn đóa hoa hồng !!!
Và, bất hạnh cho những ai, khi cài bông hoa trắng !!!

*Tặng cho những ai còn Mẹ và những ai mất Mẹ.
Tháng 7 – 2004
Mặc Giang*

Bóng Hình Cha Muôn Thuở

Bao nhiêu sách vở, bài ca, nói về tình mẹ
Sao ít có những lời, nói tới tình cha
Có công bằng không, và như vậy, sao cả
Sừng sững như núi Thái Sơn, thì cần chi tô vẽ
Công cha hằng trụ vũ, nên khác nhiều đức mẹ
Nhà mà không nóc, dựa cột ai nghe !
“Còn cha, gót đỏ như son”, là sao vậy hè !
Những gì con có hôm nay, đều nhờ cha mà có
Gánh vác, đỡ đàn, một đời gian khó
Chống chỏi, gian truân, năm tháng chẳng sòn
Tang thương biển hải, sông cạn, đá mòn
Nhưng tấm thân cha vẫn uy nghiêm, không biểu lộ
Cha như tùng bách, đan tâm từ độ
Nào vợ, nào con, nào cửa, nào nhà
Rồi tiếng gọi hồn thiêng, tiếng réo sơn hà
Cả một cuộc đời vật lộn, xông pha
Đập giữa xác xây, và độc đạo đứng lên, nên trầm ngâm, ít nói
Đôi mắt sâu, chứa đựng một bầu trời, một mối
Trắng mái đầu, cho thỏa mộng Nam Kha

Tay sần sùi, cho tròn nợ nước, tình nhà
Chân chai đá, để giẫm đi mọi nẻo đường gai góc
Nước mắt chờ khô, nhưng cha ngậm câm, không khóc
Bừng nở tâm tư, nhưng cha cũng ít tiếng nói, tiếng cười
Từ một tới mười, cho đến vạn mười mười
Nam nhi không râu, thuần, tang, bông, đâu phải là nam nhi trái !
Lấp biển, dời non, gieo ngàn quan ái
Vượt núi, băng rừng, nhẹ tựa hồng mao
Tình non nghĩa nước, thấm đượm máu đào
Cha vẫn đứng thẳng, nhìn ngang, thì sá gì chút tình ca ngợi
Một tiếng ơn cha, mềm lòng đá sỏi
Một tiếng phụ thân, rúng động từ nghiêm
Một tiếng thâm ân, rúng động linh thiêng
Đạp đổ chông gai và xây đắp lại : những hoang tàn, nghiêng ngả
Cha tôi đó, ôi tình cha muôn thuở
Nhờ bóng hình cha, tôi mới có hôm nay
Dù cha tôi, không niềm nở từng ngày
Nhưng vẫn trợ gan cùng phong sương, tuế nguyệt
Bên bóng bụi mờ
Đêm dài nuôi tiếc
Bên dòng lịch sử
Băng giá lên ngôi
Bên dòng sông xưa
Nay lở mai bồi
Còn đó mãi, bóng hình cha muôn thuở !!!

Để nhớ mãi bóng hình Cha.

Tháng 7 - 2004.

Mặc Giang

Mai Tôi Về

Mai tôi về, Mẹ tôi còn đâu đó
Bóng thời gian, có thấy đứa con xưa
Tuổi đã mòn, đan sợi tóc lưa thưa
Mắt lại lòa, nhìn cội già long gốc

Mai tôi về, Cha tôi dày khó nhọc
Trông dáng tôi, cũng độc thọ trợ cành
Thăm thăm đôi bờ, đọng giọt khô quanh
Chấm từng điểm dư đồ, rung lịch sử

Mai tôi về, Anh tôi nhìn tư lự
Thuyền phiêu du, xơ mạn sóng giang hồ
Nợ tang bông xô đẩy cửa hư vô

Chí nam nhi vắt lên đèo kim cổ

Mai tôi về, Chị tôi nhìn ngò ngợ
Tắm lòng son, mờ sương khói sơn khê
Màu trời xanh, tản mạn chồn xa mờ
Mây đen bạc, phủ bênh bông trôi nổi

Mai tôi về, Em tôi nhìn không nói
Nẻo đường nào, ê ẩm bước chân đi
Một cánh chim, dù không nghĩa là gì
Nhưng tiếng vỗ, vỗ toang trời câm lặng

Khu vườn xưa, lây lan tràn rau đắng
Thôn xóm nghèo, ủ dột mái nhà tranh
Lúa đơm bông, ngậm sữa ướp tinh anh
Sinh lực cạn, úa tàn cây trái chín

Mạch lòng đất, vương suối nguồn bịn rịn
Tắm làn hơi, nước ẩm ướt lên non
Non nước ngàn năm, non nước chẳng mòn
Dù xây xát, qua từng thời biến động

Mai tôi về, nước in hình đôi bóng
Một bóng hình, hai mặt, nước đôi soi
Bóng hình này vương vấn dáng giống nòi
Bóng hình kia lằng lằng hồn sông núi.

Tháng 9 - 2004

Mặc Giang

Nếu một mai có về thăm Quê Mẹ

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ đi xem ngõ trước cửa sau
Để nhìn trông nơi cất rón chôn nhau
Những gì còn và những gì đã mất !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ thăm những nắm mộ họ hàng
Xin chân thành khẩn nguyện ba nén nhang
Vờn vợn khói, xa rồi, xa xa mãi !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ đi thăm ngõ vắng đầu thôn
Để lắng nghe những âm vọng ní non
Còn đọng lại bên bờ rêu dĩ vãng !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Tôi sẽ đi thăm bến vắng bờ sông
Để nhìn trông bong bóng nước trôi dòng
Còn vương vấn bóng hình xưa tích cũ !

Nếu một mai có về thăm quê mẹ
Nhìn mấy hàng cau rũ bóng lúa thừa
Ước gì còn bé nhỏ như ngày xưa
Để không thấm cuộc đời nhiều tan vỡ !

Thăm quê mẹ để trông về nỗi nhớ
Và trầm ngâm trong nỗi nhớ tìm quên
Những ngày qua, còn gì nữa, thên thên !!!
Những hôm nay, dầu mờ loang cát bụi !!!

Tháng 03-2005
Mặc Giang

Tình thương của Mẹ đọng đầy

Mẹ là bát ngát hoa hương
Cho con mang tiếng yêu thương vào đời
Mẹ là nguồn suối tuyết vời
Cho con về với biển khơi vô bờ
Mẹ là khúc nhạc lời thơ
Cho con giấc mộng ươm mơ trong lành
Mẹ là mây trắng trời xanh
Cho con nở nụ trên cành thùy dương
Mẹ là man mác gió sương
Cho con giọt nắng còn vương nắng chiều
Mẹ là nét ngọc mỹ miều
Cho con óng ánh nâng niu sáng ngần
Mẹ là buồn tảo bán tần
Cho con vững bước phong trần con đi
Mẹ là một biển sâu bi
Cho con sức chịu li kỳ trần gian
Mẹ là một khối gian nan
Cho con vượt khổ trên đàng phù sinh
Mẹ là ánh sáng bình minh
Cho con biết nẻo đặng trình thên thang
Mẹ là bóng mát trăng vàng
Cho con dạo gót trên ngàn rong chơi
Mẹ là tất cả trong đời
Cho con nhớ mẹ mượn lời khắc ghi
Dù cho mẹ đã từ ly

Nhưng hình bóng mẹ không gì đổi thay
Dù cho mẹ đã về tây
Nhưng hình bóng mẹ còn đây suốt đời
Dù cho sóng nước đây vui
Nhưng hình bóng mẹ không vui, đong đầy
Tình thương của mẹ còn đây
Tình thương của mẹ đong đầy trần gian.

Tháng 6-2005
Mặc Giang

Tình Cha, còn đó đẹp thay !

Cha là núi cả trên cao
Cho con sỏi đá đi vào trần gian
Cha là nghiêm khắc vô vàn
Cho con chân cứng đá mềm trường chinh
Cha là cây cột đầu đình
Cho con đứng vững một mình vững chân
Cha là một núi canh tân
Cho con chân chính chẳng ngần ngại chi
Cha là một núi tuyệt kỳ
Cho con ngang dọc chẳng vì lựa ai
Cha là cửa đóng then cài
Cho con trung liệt lối dài dặm băng
Cha là thừa tiếp nặng oằn
Cho con gánh vác mà giăng cơ đồ
Cha là cội gốc tàn khô
Cho con vượt sóng hải hồ bốn phương
Cha là lẫm liệt đường đường
Cho con đuổi bóng những phường vong nô
Cha là nét sử điểm tô
Cho con tường tận bốn bờ non sông
Dù cho cạn nước biển đông
Trường Sơn nhả khói đừng hòng đổi thay
Dù cho phương Bắc phương Tây
Hay phương nào nữa nước này chẳng lay
Đã như muối mặn gừng cay
Tình non nghĩa nước thêm dày keo sơn
“Đá mòn nhưng dạ chẳng mòn”
Việt Nam sông núi vẫn còn trơ trơ
Tình cha con mãi tôn thờ
Ngàn năm còn mãi cơ đồ núi sông
Tình cha con mãi ghi lòng
Ngàn năm còn mãi non sông nước này
Tình cha còn đó đẹp thay !!!

Tháng 6-2005
Mặc Giang

Đôi vành khô ứ đọng !

Tôi vẫn nhớ những bàn tay vẫy vẫy
Tiễn tôi đi, từ ngày đó, lâu rồi
Bóng nhỏ dần rồi mất hút xa xôi
Còn đọng lại chưa nhòa trong ký ức

Chiếc xe chạy bon bon về phía trước
Tôi đứng yên nhìn ngược lại phía sau
Cho đến khi biên biếc chỉ một màu
Khép nhỏ lại cuối khung trời thăm thẳm

Tôi ngồi yên nghe tâm tư trĩu nặng
Hình dung nơi khi đến sẽ ra sao
Mang từ ly trong nhung nhớ rạt rào
Từ ngày đó, xa dần, xa mãi mãi

Tôi vẫn nhớ những bàn tay vẫy vẫy
Của ngày nào tiễn biệt bước tôi đi
Theo thời gian gỡ những nhíp chia ly
Của từng nốt trên cung đàn còn mất

Biết bao người đã đi về với đất
Biết bao người tắm gội bụi trần gian
Nợ nhân sinh mỗi kẻ bước lên đàng
Mang nghiệp dĩ vào đời cùng duyên, số

Tôi vẫn nhớ chuyến ra đi ngày đó
Đến hôm nay đã một quãng đường dài
Còn nằm yên trong ký ức chưa phai
Nhưng trụ diệt cõi vô thường biến hoại

Cánh cửa tử khép chân trời vời vợi
Cánh cửa sinh mở mặt mới tinh mơ
Những bàn tay vẫy vẫy thật xa mờ
Và ngày đó vẫn còn đây thăm thẳm

Ngồi một mình ở một nơi thanh vắng
Tôi lục ra trong gói cũ hành trang
Một chuyến đi đã biên biệt muôn ngàn
Bồng ươn ướt đôi vành khô ứ đọng !

Tháng 06-2005

Mặc Giang